

Nieuw geluk in de familie van de vermoorde Nadine

12 JAAR CEL EN TBS VOOR MOORD OP NADINE BEEMSTERBOER

Voor de moord op de 20-jarige studente Nadine Beemsterboer uit Hoorn, in 2006, heeft de rechtbank in Amsterdam Gerold O. veroordeeld tot 12 jaar cel en tbs. De ex-marinier bracht zijn voormalige vriendin met 36 messteken om het leven. Hij lokte haar onder valse voorwendselen naar zijn huis in Amsterdam. Daar ging hij door het lint, omdat hij het niet kon verkroppen dat zij hem had verlaten. De 34-jarige ex-vriend van de Hoornse heeft zich na zijn daad bij een politiebureau in Amsterdam gemeld met de mededeling dat hij haar 'iets had aangedaan' in zijn woning in Slotervaart. Agenten troffen het levenloze lichaam van de vrouw aan in de flatwoning.

'Ons kleinkind laat zien dat het leven doorgaat'

Op 2 december 2006 werd Nadine (20), dochter van Jacques (58) en Wanda (57) en zus van Jacqueline (31), vermoord door haar ex-vriend. De geboorte van een kleinkind brengt nu eindelijk weer wat geluk. Wat Nadines dood deed met de nabestaanden is deze week te zien in een toneelstuk. Jacques: "Hopelijk helpt dat bij de verwerking."

Anderhalve maand geleden schonk Jacqueline het leven aan haar eerste kind: Nienna. "Sinds zij er is, weet ik: dit is waar ik voor leef. De rest is onbelangrijk. Ik zou mijn leven voor haar geven. Ik wil iedere stap van haar meemaken en volop van haar genieten. Ze vult de leegte die Nadine achterliet natuurlijk niet op. Maar haar geboorte geeft ons wel nieuwe levensvreugde. We hebben iets

positiefs om voor te leven."

Wanda: "Zo voelen wij dat ook. We mochten erbij zijn toen Nienna ter wereld kwam. Jacqueline beviel in bad. De kamer was schemerig, er brandden kaarsjes en er klonk new-agemuziek. Het was prachtig."

Jacques: "Toen Nienna er eenmaal was en ik Jacqueline zo zag met dat hummeltje tegen haar borst, raakte mij dat enorm. Het maakte veel emoties los. Ik kon na het

Wanda: 'In Jacquelines kamer hangen foto's van Nadine. Zo was ze voor ons gevoel echt bij de geboorte van Nienna aanwezig.'

overlijden van Nadine nooit goed bij mijn gevoel komen. Ik voelde geen boosheid en kon niet huilen. Sinds Nienna er is, heb ik heel veel gehuild. Al mijn verdriet komt eruit."

Wanda: "Iedereen huilde, ook de verloskundige en de kraamverzorgster. Het was een van de meest indrukwekkende gebeurtenissen ooit, zeiden ze. Er hangen foto's van Nadine

in Jacquelines kamer. Ze was er voor ons gevoel echt bij."

Positieve energie

Jacqueline: "Zwanger zijn en een kindje baren is zoiets bijzonders om mee te maken. Maar het maakt het gemis ook groter.

De moord op Nadine werpt een schaduw over alle mooie gebeurtenissen in mijn leven. Zoals toen ik trouwde, en nu met

mijn eerste kindje. Ik heb Nadine in gedachten gevraagd om ons tijdens de geboorte te beschermen en positieve energie te sturen. Ik voel soms haar aanwezigheid. Bijvoorbeeld als ik Nienna in alle rust de borst geef. Dan ben ik zo gelukkig. Soms gaan dan de lampen knipperen. Ik zie dat als een teken van haar aanwezigheid."

Jacques: "Zo'n nieuw

leven is mooi en beangstigend tegelijk. Er schoten vlak na de geboorte afschuwelijke beelden en gedachten door mijn hoofd van wat zo'n kindje allemaal kan overkomen. Natuurlijk heeft dat te maken met wat er met Nadine is gebeurd."

Wanda: "Ook bij mij komen allerlei herinneringen boven die me weer verdrietig maken. Herinneringen aan de babytijd van Nadine bijvoorbeeld. En dat Nadine en Jacqueline allebei zwanger wilden worden en samen achter de kinderwagen hadden willen lopen. Dat kan niet meer. Nooit."

Jacques: "Toen Jacqueline had verteld dat ze zwanger was, zeiden mensen: 'Als het een meisje is, gaat ze zeker Nadine heten?' Dat begreep ik best. Ze gunnen het je dat je je kind terugkrijgt. Maar dat kan niet. We zijn blij dat Nienna niet op Nadine lijkt. Ze is sprekend Jacqueline. Het zou heel verwarrend voor ons en voor haar worden als we haar als een vervanger voor Nadine zouden zien." **Jacqueline:** "Nienna is de elfennaam voor 'Nadine en Jacqueline'. Vlak na Nadines dood kregen we van iemand een zelfgemaakt beeldje van deze elf. Ik dacht meteen: dat is een mooie naam als ik ooit een dochttertje krijg. En heel toepasselijk: Nadine en ik waren twee

‘Misschien wordt een ontmoeting met de dader wel één grote teleurstelling. Toch wil ik het doen’

handen op één buik. En nu draagt mijn kindje ons beider elfennaam.”

Ondraaglijke pijn

Wanda: “Na de moord op Nadine hebben we ons gestort op het oprichten van de Nadine Foundation, een stichting die zich inzet om geweld tegen mens en dier tegen te gaan. Nadine kon absoluut niet tegen onrecht en zo konden we iets zinnigs doen met de zinloosheid van haar dood. Het was onze manier van rouwverwerking. De komst van Nienna heeft zeker iets veranderd. Zij laat zien dat het leven doorgaat. Dat het ook weer heel mooi kan zijn en dat we weer vervuld kunnen raken van geluk.”

Jacqueline: “De pijn na het overlijden van Nadine was ondraaglijk. Ik wilde het wegstoppen. Ik heb een keer mijn hand tegen de muur kapotgeslagen om de pijn binnen in me maar niet te hoeven voelen. En ik heb lange tijd 's nachts heel erg last gehad van paniek- en angstaanvallen. Het was alsof ik bezeten was en ik kon me dan niet meer bewegen. Soms zat ik ook bijna kotsend van verdriet achter het stuur van mijn

auto als iets me aan Nadine herinnerde. En ik kon niet over haar dood praten. Ik heb bij een psychotherapeut EMDR-sessies gevolgd. Daarbij beleef je alles opnieuw. Vreselijk. Maar uiteindelijk werden de emoties minder sterk. En leerde ik over mijn gevoel praten. Anderhalf jaar geleden kreeg ik een terugslag. Ik heb geen idee waarom. Opeens zat ik weer in het gevoel dat Nadine pas was overleden. Mijn man Rick heeft me een keer 's nachts om half twee van het kerkhof op moeten halen. Kennelijk moest ik nog wat verwerken. Ik heb opnieuw hulp gezocht bij een psychologe en nu gaat het veel beter. Ik heb al een tijd geen paniek-aanvallen meer gehad.”

Wanda: “Ook ik had dagen dat ik helemaal instortte. Ik was soms wanhopig van verdriet. Dan ging ik op het kamertje van Nadine zitten huilen, want ik voelde me daar heel dicht bij haar. Mijn psychotherapeut stimuleerde me om daarmee door te gaan. ‘Je moet het verdriet niet wegdrukken’, zei ze. Ik heb nog steeds momenten dat het me aanvliegt.

Jacqueline:
‘Ze hadden hem nooit moeten vrijlaten! Dan had Nadine nog geleefd.’

Jacques:
‘Nadines lijfspreuk was: alles komt goed. En alles kwam ook altijd goed in haar leven.’

Maar ik kan ook weer genieten van dingen. Zoals van Nienna.”

Confrontatie aangaan

Jacques: “Een paar maanden geleden kwam er een brief van de dader. Hij wil ons graag ontmoeten en uitleggen wat er is gebeurd en waarom. Ik stond wel open voor die ontmoeting. Misschien dat ik dan eindelijk ook bij mijn gevoel zou kunnen komen. Intussen heeft de komst van die kleine me onverwachts al bij mijn gevoel

teruggebracht. Dat is zo mooi. Toch wil ik nog steeds de confrontatie met de dader aangaan. Ik wil weten wat er precies is gebeurd, die laatste minuten tussen Nadine en hem. En wat er is gezegd.”

Wanda: “Ik heb daar juist helemaal geen behoefte aan. Ik wil hem geen aandacht geven, wil het eigenlijk nooit meer over hem hebben. Dan geef ik hem een podium en dat wil ik niet.”

Jacqueline: “En ik denk dat Nadines moordenaar alleen maar een ontmoe-

ting wil omdat hij daar zelf beter van wordt. Dan krijgt hij een plusje achter zijn naam en wordt hij eerder vrijgelaten omdat hij zo goed heeft meegewerkt. Ik hecht ook helemaal geen waarde aan zijn woorden. Hij zegt toch wat hem van tevoren door zijn advocaat wordt ingefluisterd. Als het aan mij ligt, komt hij nooit meer vrij. Hij heeft voordat hij Nadine kende zijn toenmalige vriendin met een bijl aangevallen. Dat is toch verschrikkelijk? Zij heeft het overleefd. Na drie jaar gevangenisstraf stond hij weer buiten met het advies psychische hulp te zoeken. Dat heeft hij nooit gedaan. Er is vanuit justitie ook geen controle op geweest. Ze hadden hem nooit moeten vrijlaten! Dan had Nadine nog geleefd. Zodra ik daar goed over nadenk, word ik echt woedend. Ik wil hem niet ontmoeten. Maar als het belangrijk is voor mijn vader om hem te zien en spreken, respecteer ik zijn besluit wel.”

Jacques: “Hij is toch drie jaar lang bij ons over de vloer geweest. Hij heeft in ons bed geslapen en we

hebben potjes schaak gespeeld. Ik weet niet hoe ik zal reageren als ik tegenover hem zit. Ik hoop dat hij oprecht spijt heeft van zijn daad, maar misschien wordt het wel één grote teleurstelling. Toch wil ik het doen. En mocht ik eventueel de behoefte voelen om de dader te vergeven, dan ga ik dat ook niet zitten ontdekken. Niet dat ik het verwacht, maar het komt zoals het komt.”

Alles komt goed

Wanda: “Voorlopig is een ontmoeting nog niet aan de orde en genieten we volop van de babytijd van Nienna. En op 31 mei en 1 en 2 juni brengen Frederik de Groot en Lieneke le Roux een toneelstuk op de planken over Nadine: *Voor en Nadien...* Dat vinden we heel mooi en bijzonder. Frederik woont net als wij in Hoorn en Jacques

had hem een keer gesproken. Een paar dagen later kregen we een telefoontje: ‘Nadine is in mijn bloed gaan zitten.’ Hij was 's nachts wakker geworden en er gebeurde iets bijzonders: hij zag beelden aan zich voorbijtrekken van een theaterstuk over de dood van onze dochter. Hij is meteen uit bed gegaan om het allemaal op te schrijven. Het boek dat ik in 2010 heb geschreven over Nadine, *Mam, ik bel je zo terug*, gebruikte hij later om het stuk verder uit te werken.”

Jacques: “Ik heb een kleine rol in het stuk. Gewoon als mezelf, dus acteren is het eigenlijk niet. Frederik stelde het voor en ik heb ‘ja’ gezegd omdat we hem helemaal vertrouwen. Hij is inmiddels een goede vriend geworden. Als hij denkt dat het iets wezenlijks bijdraagt, doe ik het graag. Nee, ik vind het niet moeilijk, alleen maar heel bijzonder. Misschien helpt het ook wel bij de verdere verwerking.”

Jacqueline: “Wij hebben het stuk nog niet gezien. Dat komt tijdens de première. Ik vind het heel speciaal dat iemand een toneelstuk over mijn zus heeft gemaakt. Of we er emotioneel van zullen worden? Misschien. Ik maak me er geen zorgen over, het zal vooral erg

mooi zijn. Frederik wil laten zien wat het met de achterblijvers doet als je kind wordt vermoord. En ook dat mannen en vrouwen zoiets heel verschillend verwerken. Maar het belangrijkste is dat hij mensen wil waarschuwen.”

Jacques: “Ja, want toen Nadine voor het eerst met haar vriend thuiskwam, hadden Wanda en ik geen goed gevoel bij hem. We konden niet echt de vinger op de zere plek leggen. Zouden we hem laten natrekken? We besloten het niet te doen. Een van Nadines lijfspreuken was: ‘Alles komt goed.’ En alles kwam ook altijd goed in haar leven. Daarom wilden we haar zelf de kans geven om uit te vinden wat ze wilde. Nu vraag ik me soms af: hadden we het toch beter moeten uitzoeken? Dan was alles misschien heel anders gegaan. Het is een vraag waar we mee worstelen, maar je kunt het niet meer terugdraaien. Met het toneelstuk laten we ouders zien dat ze in dit soort gevallen wél naar hun gevoel moeten luisteren!”

Voor en Nadien...

Het toneelstuk *Voor en Nadien...* wordt gespeeld in Schouwburg het Park in Hoorn op 31 mei en 1 en 2 juni. Meer info vind je op www.voorennadien.nl. Meer weten over de Nadine Foundation? Kijk op www.nadinefoundation.nl.